

Пам'яті...

КУПИТИ

1914 рік. Перша світова війна змінює життя по обидва боки фронту. Генрі Ґонт та Сідні Еллвуд — учні елітного Прешутського коледжу, які ще не усвідомлюють усіх страхів війни. Щотижня читаючи списки загиблих у місцевій газеті, вони все частіше натрапляють на імена своїх друзів і поступово розуміють, що чекає на них самих. Для Ґонта, англійця німецького походження, війна стає питанням ідентичності, коли родина просить його доєднатися до боротьби проти німців. Самого хлопця поглинають почуття до його найкращого друга Еллвуда — витонченого поета та красеня, який таємно закоханий у Генрі. На жах Ґонта, Еллвуд та їхні друзі з коледжу теж вирушають на фронт. Чого вони хочуть: боротися за свою країну чи забути? Тепер вони за дюйм від смерті, і ніхто не знає, чиє ім'я прочитають наступним у списках загиблих.

Це делікатна й болюча історія про трагедії війни й кохання, що народжується та розквітає у вирвах від снарядів. Роман схвилює...

Розділ перший

Еллвуд був префектом, тож мав того року розкішну кімнату з вікном, що виходило на чудернацький виступ на даху. Він завжди никав там, де не слід було. Однак саме Гонт по-справжньому обожнював дах. Йому подобалося спостерігати, як хлопчаки забігають до флетчер-холу, щоб поцупити печиво, як префекти снують травою на засідання, як органний майстер виходить із каплиці. Його втішало те, що школа функціонує без нього, і те, що він спостерігає за цим зверху.

Еллвуд також любляв сидіти на даху. Він складав руки у вигляді пістолета, стріляючи в перехожих.

— Клятий фриц! Поцілив йому прямо в око! Доправте це просто до кайзера!

Гонт, котрий виростав, проводячи кожне літо в Мюнхені, не був схильний брати участь у цих іграх у солдатики.

Перегортаючи сторінки «Прешутського вісника», який лежав у нього на колінах, він завершив читати некролог. Хлопець знав сімох із дев'яти полеглих юнаків. Найдовший некролог був присвячений Кларенсу Роузвіру, старшому братові одного з друзів Еллвуда. Що ж до його товариша й супротивника — Катберта-Сміта, то йому вистачило жалюгідного абзацу, щоб підбити підсумки. У газеті запевняли, що обидва хлопці загинули героїчною смертю. Так само, як і всі інші студенти Прешута, що полягли на війні.

— Паф! — пробурмотів поруч із ним Еллвуд. — «Auf Wiedersehen!»*

Гонт затягнувся цигаркою та згорнув газету.

— Про Роузвіра вони можуть сказати значно більше, ніж про Катберта-Сміта, еге ж?

Еллвудові пістолети перетворилися на руки: спритні, із довгими пальцями, поцяткованими чорнилом.

— Так, — відказав він, неуважно погладжуючи волосся. Воно було темним і неслухняним. Він зачісував його назад воском, але жив у страху, що якесь пасмо може вибитись і повернути до нього зайву увагу. — Так, яка ганьба!

— Постріл у живіт! — рука Гонта автоматично потягнулася до власного живота. Він уявив, як його розпорює шматок металу. Огидно.

— Роузвір дуже страждає, — мовив Еллвуд. — Вони були надзвичайно близькі, троє братів Роузвірів.

— У їдальні з ним усе було гаразд.

— Він не з тих, хто здійснює галас, — сказав Еллвуд, насупившись. Він узяв сигарету Гонта, старанно уникаючи при цьому торкатися його руки. На відміну від Еллвудової тактильності з іншими друзями, він рідко торкався Гонта, хіба що вони жартома билися. Гонт радше помер би, ніж дозволив Еллвуду дізнатися, як це його турбує.

Еллвуд затягнувся й повернув цигарку Гонту.

— Цікаво, що було б написано в моєму некролозі, — замислився він, — «Марнослашний хлопчина загинув через нещасний випадок із парасолькою. Розслідування триває».

— Ні, — мовив Еллвуд. — Ні, я гадаю, щось на кшталт «сьогодні англійська література втратила свою найяскравішу зірку!», — він широко всміхнувся до Гонта, але той не відповів тим самим. Він досі тримав руку на животі, ніби його нутрощі виваляються назовні, як у Катберта-Сміта, якщо він поворухне нею. Він бачив, як Еллвуд спостерігає за ним.

— Знаєш, я б написав твій, — стиха мовив Еллвуд.

— Гадаю, у віршах.

— Звісно. Як Теннісон для Артура Геллама.

Еллвуд часто порівнював себе з Теннісоном, а Гонта — з його найближчим другом. Здебільшого це здавалося Гонту зворушливим, допоки він не згадував, що Артур Геллам помер у двадцять два, а Теннісон

провів наступні сімнадцять років, пишучи скорботні вірші. Тоді його це трохи лякало, ніби друг хотів, щоби він помер, аби було про що писати.

Гонт одного разу вдарив Катберта-Сміта коліном у живіт.

Наскільки куля різниться від удару?

— Твоя сестра вважала Катберта-Сміта досить симпатичним, — мовив Еллвуд. — Вона казала мені про це в леді Асквіт минулого літа.

— Справді? — запитав Гонт без ентузіазму. — Дуже мило з її боку, що вона тобі так довірилася.

— Мод неймовірна, — мовив Еллвуд, різко підводячись. — Чудова дівчина, — шматок шиферу під його ногами відколовся й упав на землю трьома поверхами нижче.

— Господи, Еллі, не роби цього! — сказав Гонт, тримаючись за підвіконня. Еллвуд усміхнувся й поліз назад у спальню.

— Заходь, надворі вогко, - мовив він.

Гонт поспіхом зробив ще одну затяжку й кинув цигарку у водостічну трубу.

Еллвуд розпластався на дивані, але коли товариш сів на його ноги, поспішно підібгав їх, щоб не заважали.

— Ти ж терпіти не міг Катберта-Сміта, — мовив Еллвуд.

— Так. Що ж. Я буду сумувати за своєю неприязню до нього.

Еллвуд розсміявся.

— Ти знайдеш когось нового, щоб ненавидіти. Ти завжди це робиш.

— Безсумнівно, — відказав Гонт. Але справа була не в цьому.

Він писав бридкі вірші про Катберта-Сміта, а Катберт-Сміт (Гонт був майже впевнений, що це був він) надряпав на стіні бібліотечної роздягальні напис «Генрі Гонт — німецький ШПИГУН». Тоді він вдарив його за це, але ніколи б не вистрелив йому в живіт.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ